ПЕРЕЦЬ

№ 9. КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Що сталося з нашим хазяїном? Ну, зовсім, як побитий.
— Ще б пак, сьогодні ж день Перемоги.

НЕЗВИЧАЙНИЙ ВИПАДОК У МАДРІДСЬКОМУ ЦИРКУ

(Картинки без слів)

Мал. ГРІ-гор'єва

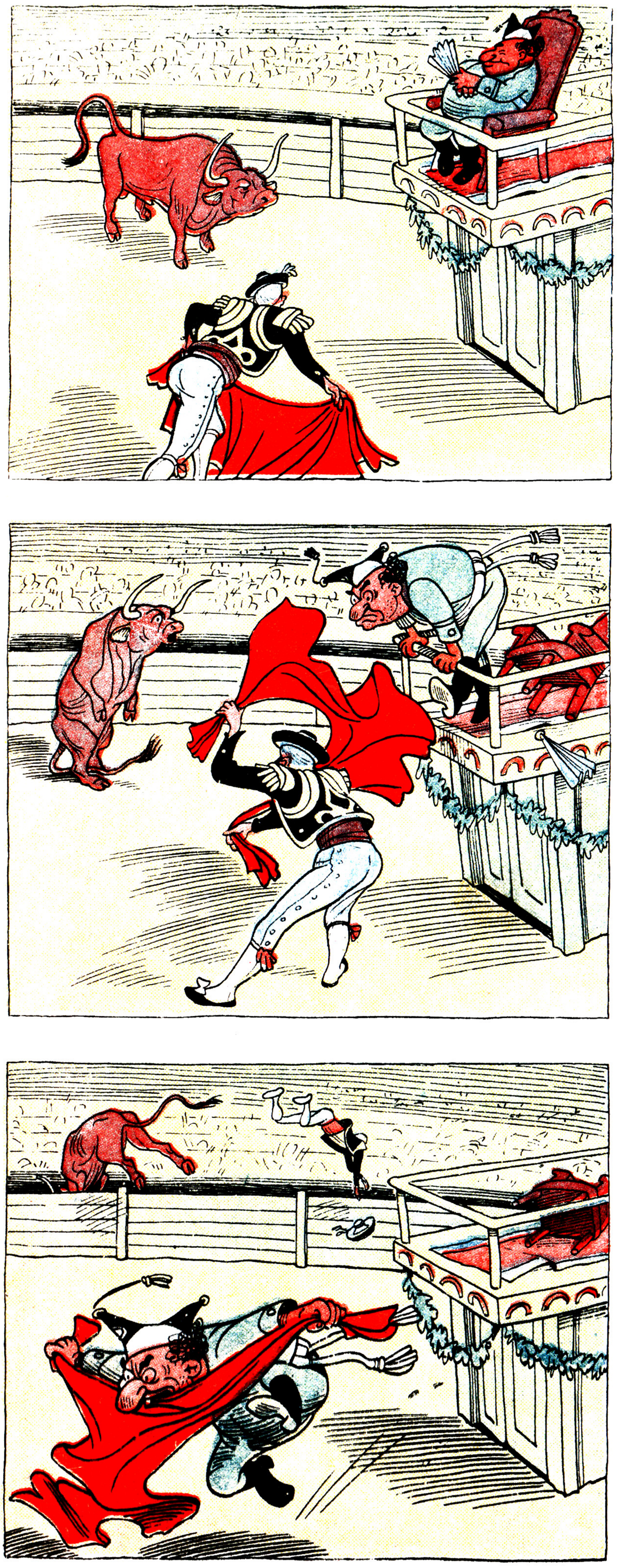

Здоровенькі були!

ЛИСТ ВИКОНУЮЧОМУ ОБОВ'ЯЗКИ ПРОКУРОРА БРОВАРСЬКОГО РАЙОНУ, КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ, ТОВАРИШЕВІ СТРАСТНОМУ.

Здоровенькі були, шановний Григорію Овсійовичу!

Хочемо представити Вам одного громадянина, якого в селі Гоголів Вашого ж таки району, прозвали «сином-свином».

В усіх офіціальних документах він проходить, як Дейнека Микола Трохимович. Він уже не маленький. Йому, слава тобі господи, стукнуло 37 років. У такому віці людину прийнято величати по імені та по батькові, але невдячні земляки одностайно й уперто величають цього мужа так, як сказано в перших рядках нашого листа.

— Он син-свин пішов, — показують на нього пальцями гоголівські хлоп'ята.

— Он син-свин іде, — з гнівом говорять гоголівські колгоспниці, коли побачать його десь на вулиці.

За що, за які злі дії оточили гоголівчани Миколу Трохимовича Дейнеку тяжкою неповагою і презирством? Послухайте.

Є в «сина-свина», чи то пак в Дейнеки мати. Їй 64 роки. Біля 20 з них вона віддала для нього. Годувала, одягала, пестила, ночей не досипала. Як і кожна мати, тішила себе надією: виросте син, пригріє, приголубить на старості років. Але з сина виріс свин. Перший прояв свинства з боку синка материнське серце зафіксувало в 1932 році, коли Дейнека, будучи 20-річним парубійком, одружився, взяв частину майна й майнув з села в невідомому напрямку. Появився він знову в Гоголеві — вже з іншою дружиною — під час німецької окупації. Дехто подумав, що в серці сина-свина прокинулось почуття любові до матері. Але нічого подібного не сталося. В рідне гніздо Дейнеку привели інші почуття. Синок не загаявся висловити їх, як тільки переступив поріг материної хати. Насамперед він заявив, що прибув додому не для того, щоб займатися «сентиментальностями і іншою філантропією».

— Хочу створити затишне кубельце для моєї другої дорогоцінної дружини, — сказав Дейнека схвильованій несподіваною зустріччю матері. — А для цього, мамашо...

І далі мати почула таке, що сама собі не повірила. По-перше, їй належало негайно звільнити хату й шукати собі десь притулок. По-друге, відмовитися від прав на присадибну ділянку. По-третє... Але не будемо перераховувати всіх цинічних і нахабних вимог, що їх висунув розперезаний синок. Скажемо лише, що Дейнека, вкупі з своєю дорогоцінною жоною, вже кілька років підряд глумляться над старою колгоспницею, не впускають у хату, б'ють її, загрожують ще більшою розправою, якщо вона буде домагатися своїх прав і не піде геть.

Як бачите, шановний Григорію Овсійовичу, дії Дейнеки носять обурливий антигромадський характер. Вони чужі, несумісні з правилами нашої моралі, нашого соціалістичного співжиття. Ми були глибоко переконані, що Ваш попередник приборкає зарозумілого хама, який підняв руку на рідну матір. Коли ні. Колишній броварський прокурор, виявляється, був строгим нейтралом і не схотів стати на захист старої жінки й матері. Одержавши тривожного листа від П. А. Дейнеки, він спокійно поклав його у шухляду. Буду, мовляв, собі очі псувати. Діло сімейне: хотять — сваряться, хотять — миряться...

Спішимо повідомити, що ми рішуче не згодні з позицією, зайнятою Вашим попередником. Віримо, що Ви підійдете до цього діла з інших позицій і навчите знахабнілого сина-свина, чи то пак, Дейнеку поважати наші радянські порядки. Прийміть його позачергово.

Привіт і найкращі побажання од щирого серця!

Від Вашого ПЕРЦЯ.

В американському секторі Берліна заборонено демонстрацію фільму Чарлі Чапліна «Диктатор» (сатира на Гітлера). Здивовані берлінці цікавляться: де ж кінчається д-р Геббельс і де починається генерал Клей?

Англія витрачає щоденно на війну в Малайї 31.500 фунтів стерлінгів. Таким чином підтверджуються слова англійських міністрів про те, що вони не шкодують коштів для своїх колоній.

Нотатки нашого оглядача

«Національний негритянський комітет» подав петицію в сенат США з приводу того, що на останніх виборах лише в п'яти південних штатах були позбавлені права голосу 2 мільйони негрів.

Слід сподіватися, що й голос «національного негритянського комітету» залишиться голосом «вопіющого в пустині».

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ДРУГИЙ ЛИСТ МІСТЕРОВІ ТРУМЕНУ

Це пишуть знов таки до вас,
З того ж таки «Прогреса»:
Юхим Самусь, Тронько Панас
Та Оникій Колеса.

Оце, закінчивши сівбу
І маючи дозвілля,
Відпочиваємо добу
(Сьогодні в нас неділя).

Про те,
Який там день у вас,
Тут вийшов спір між нами.
— В них, тобто в вас, –
Сказав Панас,
— Все догори ногами:
Буржуям свято круглий рік —
Бали та іменини,
А трударі увесь свій вік
Не розгинають спини... —

Проте ми певні,
Прийде час
І буде все, як треба...

Та ви послухайте про нас,
Ми скажемо про себе.
Ми певні за свою судьбу,
Бажаєм всім так жити!

Так, значить, скінчили сівбу
Й рішили відпочити
Пішли на поле, —
Красота!
Не можна надивиться...
Аж серце веселять жита,
Аж душу радує пшениця!

Артіль у нас передова,
Бо золоті в нас люди...
Центнерів так, по тридцять два
Зерна в Колеси буде.

І радісно за друга нам,
Бо чоловік, як з криці.
Про нього ми писали вам,
Він — майстер по пшениці.

Земля в цвіту...
Весна прийшла.
Хати й дерева білі...
Хороші, пане, в нас діла
І дома, і в артілі.

А років, скажем, через п'ять,
Ви знаєте що буде?
Ну, словом, те, чого хотять,
Того й доб'ються люди.
Бо в нас вони — хазяїни,
Господарі усьому
І скривдити себе вони
Вже не дадуть нікому.

Про те,
Як поживаєм ми,
В листі не розказати, —
Про це, шановний сер, томи
Потрібно написати...

Не думайте, що наша ціль
І вас загітувати,
Щоб ви також до нас
В артіль
Рішилися вступати. —
Ні, ми складаєм ці листи,
Простіть за неув'язку,
Щоб здерти все-таки, стягти
З вас лицемірства маску.
Нехай іще раз гляне Світ
На вас, без лоску й шику,
Яку зробив з вас Уолл-стріт
Куму слизькоязику.

Ми пишем вам
В зв'язку з одним,
Із міжнародним фактом,
В зв'язку, шановний сер,
З отим,
Із Атлантичним пактом,
Який на вашу думку теж
Є пактом оборони...
Шановний сер,
А совість де ж?

Купили в вас її, авжеж,
Рокфеллери й Дюпони...
Чиї ж тоді то,
П'ятий год,
Скажіть,
Чиї гармати,
У грецький, скривджений народ
Продовжують стріляти?
Скажіть нам,
Не як дипломат,
Скажіть, та без підлоти,
В Китаї знищують малят
Не ваші самольоти?!
А в Індонезії чиї,
І дні. і ночі, й ранки
Ведуть на знищення бої
Не ваші, може, танки?

Ви й тут злукавите: — Вони
У всьому винуваті,
Вони загрозу, бач, війни
Несуть у мирні Штати...
Не затуляються й на час
У вас бридкі пащеки:
— Рятуйте! — кричите, —
на нас
Ідуть війною греки!..

— Москва йде через океан
На наші мирні Штати... —

Цим крикунам, шановний пан,
У цирку б виступати...
Скільки в словах отих кипить
Брехні, нахабства, блуду...
Та вам нічим не обдурить
Уже простого люду.

І гітлерівці у свій час
Так само лізли з кожі, —
І хто зна,
Чи вони на вас,
Чи ви на них похожі...

Одно нам ясно: Уолл-стріт
Й приручені ним Штати
В любий момент ладні весь світ
До цурки заглитати.

Перекажіть таке їм, сер:
— Панове, киньте злитись,
На світі є СРСР
І можна подавитись,
Ми правду кажем, далебі,
Було так завжди досі,
Це й зарубайте ви собі,
Шановний сер, на носі.
Не йдіть в підпряжці в Черчілля,
Не сходьте даром паром, —
Недаром крутиться земля.
І ми живем недаром...

Загине всякий, хто до нас
Поткнеться як агресор, —
В цім запевняємо ми вас.

Колгоспники з «Прогреса»:
Юхим Самусь, Тронько Панас
Та Оникій Колеса.

ЩО ПОСІЄШ, ТЕ Й ПОЖНЕШ

— Та мені ж сором, Юрко, за тебе. Всі он докоряють, що я професор, а виховав сина двоєчника й хулігана.
— Хм! А я хіба винен, що ти професор?

Мал. С. САМУМА

Слов'янський Гумор

НА ПЕРШОМУ ЗАСІДАННІ АТЛАНТИЧНОГО БЛОКУ

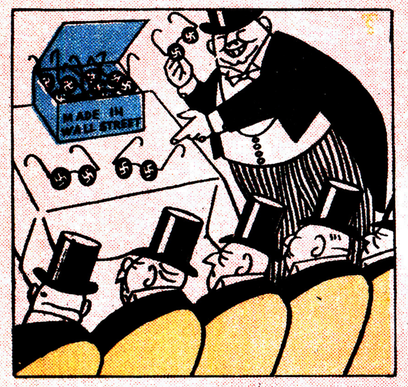

— ...Дозвольте, шановні блокарі, роздати останню заокеанську моду — оці окуляри. Вони будуть вам необхідним посібником при ваших нових поглядах на світові проблеми...

«Дікобраз». Прага.

— За що його арештували?
— Як страйкаря! Не їв вже п'ятнадцять днів, а поліція вирішила, що він оголосив голодовку.

«Стршелі». Софія.

Німецькі генерали навчають американських офіцерів. (З газет).

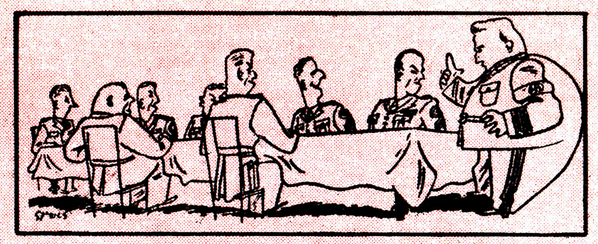

— З чого почнемо, панове? З питання про те, як починати війну, чи як її програти?

«Стршелі». Софія.

НА УОЛЛ-СТРІТІ

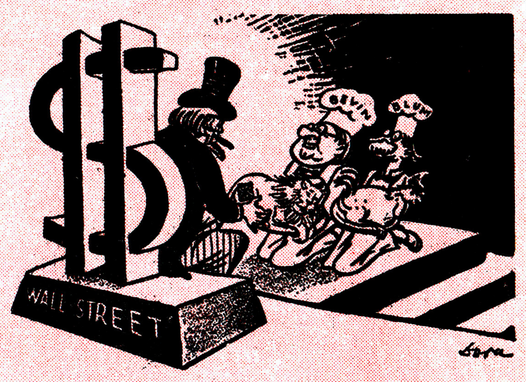

— І всяку жертву приносимо тобі, о господи!

«Руде Право». Прага.

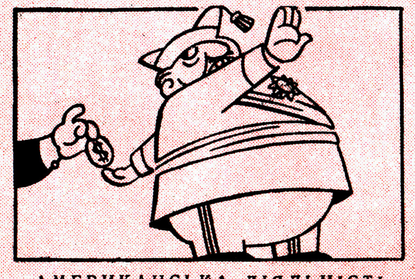

АМЕРИКАНСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

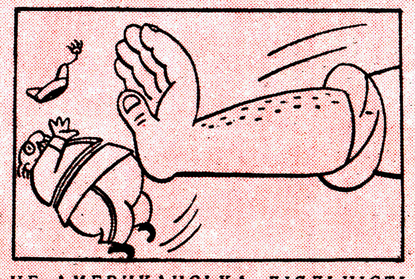

НЕ АМЕРИКАНСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ

«Ми 48». Прага.

Ярослав ГАШЕК

(З неопублікованих оповідань).

ЖЕРТВА ЛОТЕРЕЇ

Коли б пан Касавдула мав ворогів, можливо, що до певної міри можна було б і виправдати те, що трапилося.

А от же хтось узяв та й роздзвонив скрізь, що пан Касавдула виграв у лотерею найбільший виграш — 700.000 корон.

Це не дуже приємно вразило пана Касавдулу.

По-перше, тому, що він не виграв і двох корон, а по-друге, що ніяких ворогів він не мав.

Жив він з кожним у згоді та злагоді, і дуже вже було просто некрасиво, що отаке про нього вигадали.

Наслідки були страшні.

Перший бій одбувся на квартирі в його нареченої.

Зустріли його там з шоколадом, а його майбутній тесть уже ледве на ногах тримався, частково з радощів, частково від двох пляшок вина, які він вихилив через таку знамениту подію.

І не встиг пан Касавдула ще й отямитися, як уже вся сім'я розгорнула перед ним новий план нового життя, яким вони житимуть далі.

Пан Підбабачек, його тесть, уже знав про чудесний шматок землі, де вони розплоджуватимуть сріблястих кроликів.

Марія, ця скромна Марія, почала лопотіти щось про машину і про те, як вони нелегально перевозитимуть брюссельське мереживо.

Пані Підбабачек одвела здивованого пана Касавдулу вбік і вимагала від нього купити оптовий галантерейний магазин.

Одночасно Карел, 15-літній гімназист, непомітно сунув йому в руку папірця, де було написано: «Купіть мені, будь ласка, мотоцикла. Я вже його собі намітив».

Пан Касавдула одразу ж пригадав, що недавно читав, як десь у Швейцарії, — ні сіло, ні впало, — збожеволіла одна родина, й почав, вимушено усміхаючись, задкувати до дверей, вигукуючи:

— Все вам куплю! Все! Заспокойтесь. Матимете все!

Якось йому пощастило, при радісних вигуках, потрапити в двері, блискавично висмикнути ключа й замкнути нещасну родину на два повороти й ударити на станцію швидкої допомоги, де йому сказали, що це буде або параної прекокс, або... шизофренія, і поїхали туди з відділом пожежників і смирительною сорочкою.

Там їм довелося, після запеклого бою, витягати кожного члена сім'ї через вікно й нести сходами вниз, причім кожний із них, мов різаний, горлав:

— «Виграв 700.000 корон!»
— «Хочу сріблястих кроликів!»
— «Я хочу оптовий галантерейний магазин!»
— «Я вже намітив собі мотоцикла!»
— «Хочу перевозити брюссельське мереживо! Нелегально!»

І пішли про пана Касавдулу поговори, що от мовляв, як виграв 700.000 корон, зразу ж запроторив всю родину своєї нареченої в божевільню, щоб не одружитися. Про все це він довідався від двірника, як повертався опівночі додому. Дав йому за це, як і завжди давав, 20 гелерів і зразу ж ясно почув:

— Скупиндя!

Пан Касавдула обурився, бо дав, мовляв, йому 20 гелерів, а ніяк не 10, — хай пан двірник краще подивиться.

Але двірник одрізав:

— Вигравши 700.000 корон, можна давати й по короні! Руки загребущі! Видно пана по халявах! Ну, птиця! Благородство яке: швендяти за дівчиною 5 літ, а потім, як виграв 700.000 корон, запроторити всю сім'ю в божевільню, щоб з якоюсь графинею одружитися?!

Пан Касавдула впав перед двірником навколішки й благав його, щоб він іще раз те ж саме проказав.

Двірник з переляку — навдьори...

І по всьому дому пустив чутку, що пан Касавдула збожеволів з виграшу.

На другий день пан Касавдула перебрався на нову квартиру, на другий кінець міста...

Візник називав його «пан граф» і вимагав за перевозку ліжка, стола, шафи, дивана, двох стільців і дзеркала — 600 корон.

Доторгувались аж до 40 корон, і візник внизу заявив грубникові, що ці 40 корон дасть на «матицю»*), коли цей мільйонер таке ніщо, але зараз же програв їх у карти.

Другого дня пан Касавдула одержав 60 листів, в яких різні товариства повідомляли, що його, Касавдулу, обрали фундатором й одночасно кожне з цих товариств вимагало 200 корон фундаторського членського внеску.

Того ж дня він викинув з квартири 15 удів і сиріт, які вимагали в нього грошей для квартплати, і збив із сходів дуже нахабного інваліда, що прийшов до нього по гроші на нову шарманку, причому погрожував лупонути його дерев'яною ногою.

Розлютована від цього всього юрба повибивала йому вікна, а на другий день один із журналів надрукував статтю: «Безсердечність мільйонера».

Виштовхнули його на вулицю.

У під'їзді він налетів на якогось чоловічину, який почав його умовляти, щоб він оті 700.000 корон поклав у нове акційне підприємство для виробу патентованих оздоровчих зубочисток.

Але з «акціонера» був і неабиякий боксер, бо коли пан Касавдула відмовив, той посадив йому синяка під оком.

Вискочив пан Касавдула на вулицю і пішов до Стромівки**), не помічаючи, що за ним іде довгий, виснажений юнак з ексцентричним виразом на обличчі і з якоюсь торбою під пахвою.

Підійшов він до пана Касавдули і милим, ніжним голосом сказав, що він таки дуже, по-справжньому радий, коли тут зустрічає відомого мецената, пана Касавдулу.

— Я тільки хвилиночку, — вів юнак далі, виймаючи з торби якісь папери. — Я вже кілька часу працюю над відродженням чеського красного письменства. Дозвольте мені, оскільки я певний, що єдиний ви мене зрозумієте, прочитати вам мої вірші.

Юнак притиснув пана Касавдулу до лави й почав читати:

Над горами в небі в падінні лавин:
Гарні й красиві гібриди ідуть.
Тривогою гнівних плодів до хмарин,
Дияволи чорта в обіймах несуть.
Упадків і зрушень метелиці час.
Крайності крутять солодкий канкан.
Сильну присягу сідлає Пегас.
Кривавить сметану у могікан.

— Потім, — даючи панові Касавдулі понюхати нашатирю, — я прочитаю ще вам і цей уривок:

Ми зробили підкопи під фортеці,
Коли поїдеш, мила, ти з весілля!

— Це на зразок народних пісень, — говорив юнак, знову даючи понюхати нашатирю панові Касавдулі. — А особливо рекомендую вам вірша:

Груша на полі широкім стояла.
Буря її геть усю поламала.
Яблуня там розцвітати вже стала.
Стояла, стояла і раптом упала.
Черешня тепер тут росте...

— Це має глибоку вагу, — пояснював він, роблячи панові Касавдулі штучне дихання. — Це все значить, що все безперервно змінюється.

— Де це ми? — спитав мученик.

— Ви в надійних руках, — одповів юнак м'яким голосом, — я прийшов вас прохати, щоб ви видали власним накладом, благородний пане, збірку моїх віршів, що їхні зразки я дозволив вам тут прочитати...

Пан Касавдула ошелешив його кулаком і тікать.

Невідомо, де він блукав, але вранці був уже вдома і дивився з вікна, як на вулиці юрмиться народ, як ломиться в двері з диким галасом:

— Милостивий пане! Згляньтеся над нами! У нас удома самі тільки голі стіни!

Поліцаї розганяли все нові й нові юрми прохачів.

Двері в його квартирі почали загрозливо тріщати...

Аж ось із-за натовпу виткнулася постать учорашнього поета.

Пан Касавдула вискочив на вікно й стрибнув з першого поверху.

Впав на поліцаїв, які саме держали якогось підозрілого індивіда, який горлав угору, що йому треба 50 корон і він почне нове життя.

Підвели пана Касавдулу на ноги.

Поліцаї підозріло один на одного подивились, і старший із них сказав, взявши пана Касавдулу за плече:

— Іменем закону я вас заарештовую за порушення закону!

За годину грюкнули за паном Касавдулою двері суду.

До 11 год. 30 хв. пан Касавдула поводив себе апатично.

Навіть радий був, що його не турбують.

Але перед дванадцятою годиною підійшов до нього наглядач і спитав:

— Адже ж правда, що ви харчуватиметеся власним коштом? Ви ж виграли? Пан Касавдула дико зареготав, присів, почав лазити по підлозі й укусив наглядача за литку.

І от знову зустрівся пан Касавдула в психіатричній лікарні з колишнім майбутнім паном тестем, паном Підбабачеком, який його вже не впізнав.

Пан Підбабачек гадає, що він у кролятнику, а коли біля нього стоїть рачки пан Касавдула, пан Підбабачек гладить його по спині й совае йому в рота шматок згорнутого паперу, замість качана, — гадаючи, що це один із його сріблястих кроликів.

1915 р.

Переклав Остап ВИШНЯ.

*) Благодійне товариство.
**) Район міста.

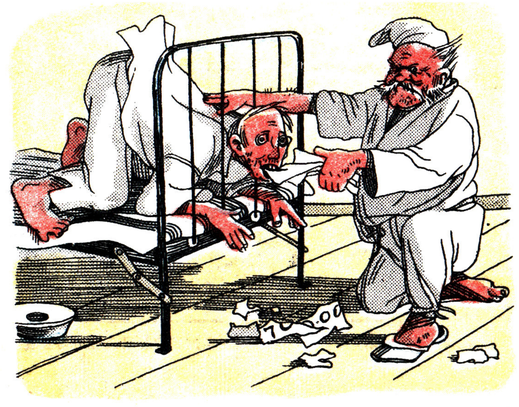

ЧОМУ МИ НЕ РАДІ НАШІЙ ЕСТРАДІ

Коли б нам довелося вести концерт Київської столичної естради, наш конферанс ми побудували б так.

Шановні слухачі і глядачі!

Ми раді, коли на естраді виступають Тимошенко й Березін. Ми раді появі акробатів братів Ялових. Нас приємно вражає майстерність баяністів Тихонових. Нам подобається гра балалаєчника Калінкіна.

Та нам зовсім не подобається, що в Київській естраді дуже мало таких артистів, як згадані вище, і дуже багато ремісників від мистецтва, халтурників, заробітчан. Нам зовсім не подобається, що з Київської естради виживають здібну молодь, що Київська естрада відірвана від життя. Життя іде вперед, а естрада — назад.

Однак, пора розпочинати концерт.

Першим номером виступає Дорфман, відомий від Сахаліну до Севастополя артист Київської естради. Знаменитість. Широко розрекламований в пресі. Не вірите? Читайте.

«Гірке розчарування спіткало далекосхідних глядачів, коли перед ними предстала... перша бригада Київської держестради... Після концерту в місті Бікіні глядачі... передали керівникові клубу таку записку:

«Під маркою артистів радянської естради виступає група халтуртрегерів, яка вкрай обурила нас і наших товаришів. Пошлі дотепи конферансье Дорфмана і його грубі «жарти» псують настрій глядачеві. Ми настійно просимо захистити нас надалі від такого «мистецтва». («Комсомольская правда» за 20 грудня 1946 р.).

Вам мало «Комсомольской правды»? Будь ласка — львівська газета «Вільна Україна» за 5 березня 1948 року! Читайте: Дорфман виступає у львівських кінотеатрах. Дорфман одержує за виступ замість 145 карбованців — 580.

А в Севастополі:

«5 січня бригада артистів під керівництвом Дорфмана повинна була виступити в клубі Північного городка... Дорфман, прибувши в клуб, побіг насамперед у касу... Сума в 700 карбованців його не влаштувала і він заявив завідуючому клубом:

— Давайте 1000 чистими, інакше виступати не будемо.

...Естрадник-рвач так і зірвав концерт».

(Газета «Слава Севастополя» за 7 січня 1949 р.).

— Давид Абрамович! Товариш Глаз! Публіка цікавиться, як такий Дорфман може працювати в столичній естраді? Як ви сказали? Так... так... Директор естради товариш Глаз каже, що Дорфман росте на роботі. Що він «касовий актор» і вміє «робити гроші».

На цьому закінчуємо виступ київської естрадної «знаменитості» Дорфмана. Ваші відгуки й побажання, як кажуть радіодиктори, надсилайте... тільки не директорові естради Глазу, не його заступникові Доброневському, не завідуючому оперативним відділом Басовському. Нічого вам не допоможе!

Прошу опустити завісу. Другий номер програми відбувається за завісою. Виступають: адміністратор Яків Семенович Калінін з відомістю на оплату артистам бригади, що їздила в Крим. Артисти будуть лише розписуватись. А гроші одержуватиме Яків Семенович і... Товариші, не стійте на проході. Пропустіть! Це виганяють з естради тих, що не хотять підписувати фільчину грамоту Якова Семеновича Калініна. Першим біжить старший концертмейстер естради Гуревич. За ним артистка Алексєєва. Далі артист Гольцев, за ним артистка Жеймо. А за ними біжать Давид Абрамович Глаз і його бойові помічники Доброневський і Басовський. Вони по ходу номера пришивають вигнаним артистам ярлички: бездари, склочники, розкладники.

Переходимо до третього номера. Дозвольте вам проспівати пісеньку:

Вечер был весенний.
Море и луна.
Аромат сирени.
Ночь. Весна. Она.

Не свистіть!.. Ми самі знаємо, що в пристойному товаристві далі цю пісеньку співати не можна... Кого ви просите? Автора?! Будь ласка!

Третім номером нашої програми виступає автор цих куплетиків, він же головний режисер і художній керівник Київської естради Михайло Сергійович Рассатов. Вам не видно головного режисера? Нічим не можу допомогти, товариші! Номер відбувається в темному коридорі Київської естради. Ото, що в кутку розмовляє з артисткою Іриною Олександрівною Футорянською, обіцяє написати фейлетончика, взяти з неї «по-божому одну тисячу», щоб згодом Футорянська працювала в естраді, — так то й є Михайло Сергійович. Артистка дає йому лише 200 карбованців завдатку, а він кривиться. Йому мало. Артист Мішевський, бачите, виявився щедріший й одвалив за «аромат сирени» всю тисячу зразу. Михайло Сергійович любить тільки свіжу копійку. Свіжий репертуар, свіжі номери, нові автори в поле його діяльності не входять...

Вас цікавить ота тінь, що пробігає темним коридором? То єдиний автор естради Григор'єв. Більше тут авторів немає. Українського художнього слова майже не чути. Михайлові Сергійовичу Рассатову ніколи.

Але й нам уже час переходити до заключного номера... Що? Показати молодих акторів? Хіба в такій атмосфері молодий актор витримає?!

Були тут двоє здібних молодих сатириків, вихованців студії при естраді, комсомольці Володимир Брик та Іван Моренцов. Але брати Астахови не люблять конкурентів. І Давид Абрамович Глаз не забарився сплавити з естради Моренцова й Брика.

І комсомолки Лілі Гродської ми вам теж не покажемо. По-перше, товариш Глаз вважає, що вона занадто вже скромна, щоб бути естрадною артисткою. Правильно ми кажемо, Давид Абрамович? А по-друге, артистка Каратаєва відібрала в Гродської її номер і читає сама. Каратаєва каже, що Гродська не читає, а пищить. Од такої уваги до молоді не тільки запищиш, а й заревеш!

Ви просите комсомолку Тетяну Харченко? А де ж ми її візьмемо. Інколи ви можете послухати її голос по радіо. А в естраді її немає. Як там, Давид Абрамович, вона фігурою не підійшла? Правильно?

Не питайте й про Валю Шило. Так, дійсно, її було взяли в естраду, але забули в темному коридорі. Вона просиділа там 4 місяці і втекла на сонце. Давид Абрамович і Михайло Сергійович заперечують. Як ви кажете? Вона себе поводила не так, як слід? Ах так, ми й забули вам сказати. Все, що тікає, все, що виставляється з естради, все небажане Давидові Абрамовичу, Михайлові Сергійовичу, Доброневському, Басовському, все мусить носити якийсь ярлик.

Більш нікого не просіть, товариші! Розігнали тут комсомольсько-молодіжну бригаду. Немає тепер молоді в естраді. Скільки коштувала студія, питаєте? Та так, тисяч триста, коли не більше...

Будемо кінчати, товариші, наш концерт.

Тепер ви розумієте, чому ми не раді нашій естраді?

Ол. ГРОМОВ.

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

ЄДИНА ВТІХА

— Шкода! Хороша книжка і така погана обкладинка!
— Не турбуйтеся, обкладинка скоро одлетить.

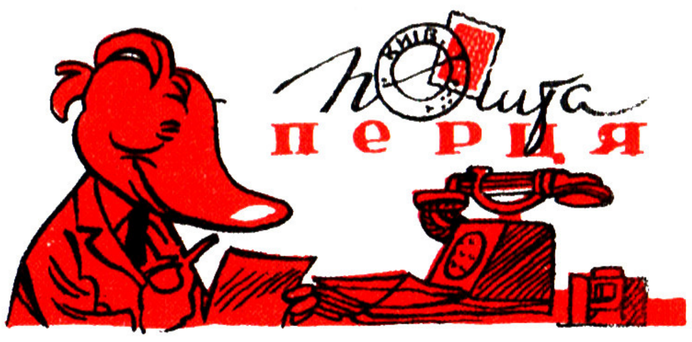

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Вирішив я подарувати щось на першотравневі свята своєму трирічному сину. Взяв його з собою і подався до київського магазину «Дитячий світ».

— Вибирай, — сказав я. І синок мій почав вибирати:

— Купи мені, папа, оце. — Хлопчик показав на розвішані жіночі корсети.

— Ні, сину, це — не для дітей, — спробував я йому пояснити.

— Тоді купи оце, — і показав на жіночі труси. Я довів йому, що це — теж не для дітей.

— А оту річ ти вже, напевне, мені купиш, вона ж така маленька.

Його рука потягнулася до полиці з капелюхами.

— І вона, синку, не для дітей.

— Не для дітей... не для дітей... — зовсім образився хлопчик. — А навіщо ж тоді оці дяді назвали свій магазин: «Дитячий світ»?

Я не міг відповісти дитині на це питання.

Може відповість на нього директор магазину «Дитячий світ»?

І. КОВАЛЕНКО.

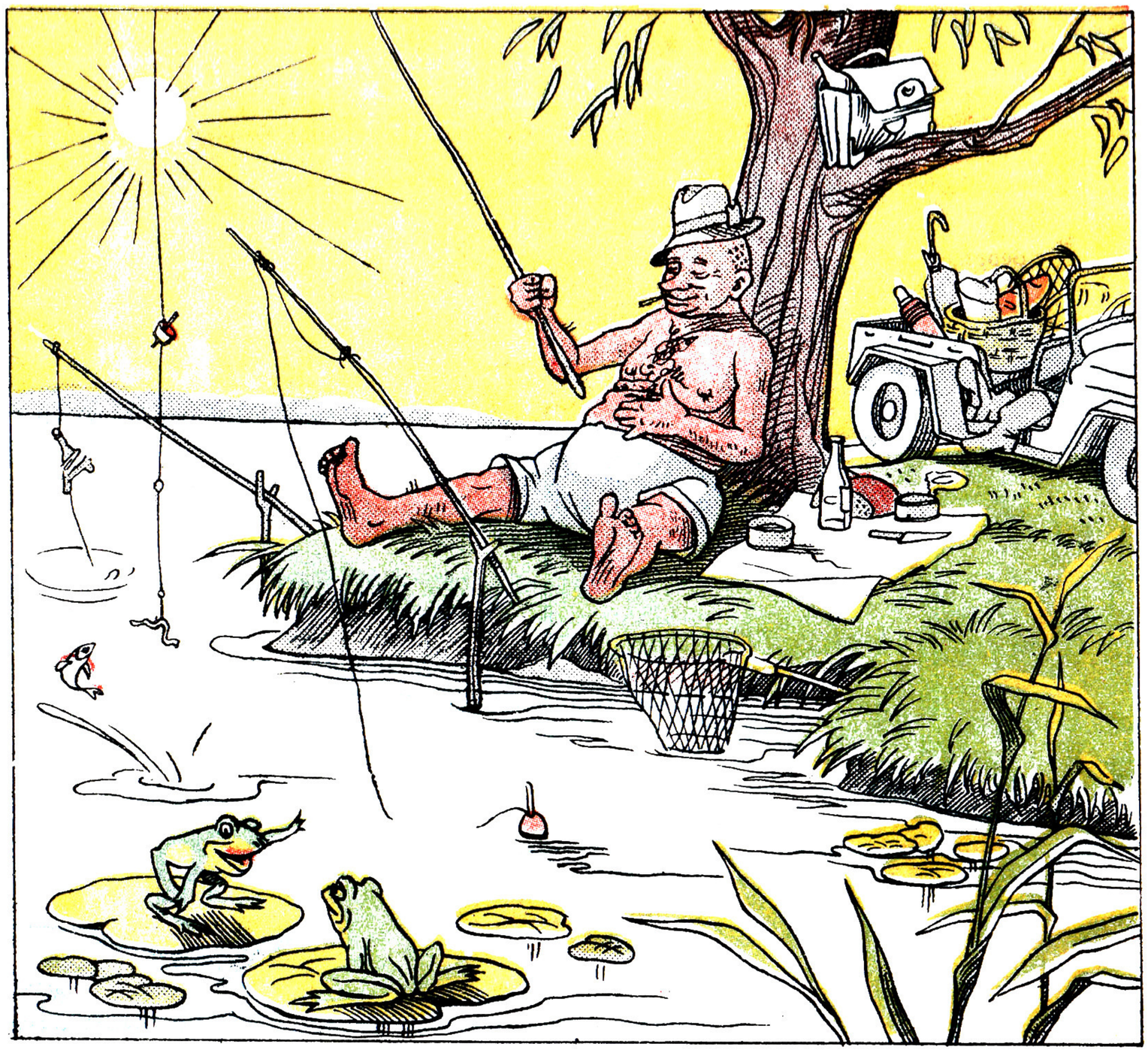

Мал. ГРІ-гор'єва

— Що це голова сусіднього райвиконкому розлігся, мов у себе вдома?
— А де ж йому розлягтися, коли у нього в районі жодного ставка нема.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Запрошую тебе відвідати нашу єдину в Херсоні баню. Для цього, крім білизни, мочалки й мила, не забудь узяти з собою похідне ліжко, подушку, ковдру й простиню. Не думай, що я запрошую тебе до бані ночувати. Ні, я запрошую тебе помитися в ній. Але раніш, ніж потрапити туди, тобі доведеться переночувати під банею нічку-другу, щоб купити квитка для входу в цю шановну установу.

Якщо тобі не до серця така передбанна процедура, то тут уже ремствуй не на мене, а на Херсонський міський відділ комунального господарства. Це не я, а він повинен відкрити в нашому обласному центрі ще кілька бань. Я лише потерпілий.

В. БУДАГОВСЬКИЙ,
студент Херсонського сільськогосподарського інституту.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Повідомлення було датоване 19-м березня. Я підкреслюю цю дату, щоб ти не подумав, що голова Зміївського райвиконкому,який написав цей документ, зіграв зі мною милий першоквітневий жарт.

У документі чорним по білому значилося, що я лічусь «у списках злісних нездатчиків молокопоставки».

Уяви собі, Перче, що я у своєму житті ніколи не мав корови! Все це було б дуже смішно. якби не було сумно, що так жартувати любить голова нашого райвиконкому.

Чи не здається тобі, Перче, що в натурі т. Засядька гуморист бере верх над головою райвиконкому. В такому випадку місце йому і честь на твоїх сторінках.

П. КОБЗЄВ,
директор Зміївського раймісцевпрому.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

В Ротмистрівці, Київської області, є районний Будинок культури, а біля будинку — клапоть землі. Готуючись до Першого травня, молодь райцентра думала на цій землі, як це роблять інші, посадити дерева, розбити клумби, поставити лави.

— Не спішіть, — попередив молодих ентузіастів завідуючий райкомунгоспом т. Стельмащук. — Тепер ця земля моя і тут буде мій будинок.

— Як так? — хотів було перечити директор Будинку культури т. Крутиус.

— А так просто. Попитайте в голови виконкому райради т. Кас'яненка.

Спитай ти, Перче, про це у товариша Кас'яненка, бо ми боїмося. Чого доброго, спересердя і Будинок культури закриє.

Н. ДЕМ'ЯНЧУК.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Захворіла якось вночі моя дитина. Прибігла я до нашого дільничного фельдшера М. Довганя, прошу його піти зі мною оглянути хвору.

— Піти?! — здивувався фельдшер.—Пішки?!

Я пояснила йому, що це недалеко — всього кілька сот метрів, але він і слухати не схотів.

— Не піду. Давайте виїзд.

В нічний час я не змогла дістати коней — фельдшер до хворої так і не прийшов.

Чи не потурбуєшся ти, Перче, щоб нашому дільничному фельдшеру «дали виїзд»?

О. МУДРАК.
Село Зарічанка,
Чемеровецький район,
Кам'янець-Подільська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

В ПЕРЦІ № 4 був вміщений фотознімок про безгосподарність в артілі «1-ша Новопразька» (Ново-Празький район на Кіровоградщині). Виступ ПЕРЦЯ обговорено на засіданні виконкому районної Ради та загальних зборах колгоспників артілі. Роботу правління колгоспу було піддано гострій критиці й запропоновано ретельно оберігати колгоспне добро.

* * *

До ПЕРЦЯ надійшов лист про систематичні зловживання працівника Тарлщанської районної лікарні Л. Д. Пархоменко (Київська обл.). У зв'язку з цим. бюро райкому КП(б)У розглянуло питання про стан здоровоохорони в усьому районі й викрило ряд істотних хиб у роботі райвідділу охорони здоров'я. За безконтрольність та нереагування на скарги трудящих зав. райвідділу знято з роботи. Головлікареві оголошено догану.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 9 (164) (на украинском языке). Підписано до друку 28. IV. 1949 р. Формат 72X100 см. 1 друк. арк.

БФ 01570. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1468. Тираж 60.000 прим.

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Мал. БЕ-ША

Читачі звернулися з таким проханням: «Покажи нам, товаришу Перець, директорів тих підприємств, які випускають брак. Покажи, хай ми на них хоч подивимось!»

Охоче виконуємо цю просьбу. І щоб показати їх у всій красі, Перець вирішив одягнути цих директорів у їх же власну продукцію. Бо кому ж, як не їм, вона найбільш до лиця!

Отже, просимо полюбуватися!

1. Перед вами в гумовому плащі з рукавчиками літнього жіночого плаття — директор Дніпропетровської швейної фабрики ім. Володарського Федір Андрійович Петров. Скажемо прямо, плащ на ньому поганий. Зате сам директор, як бачите, дуже симпатичний!

2. Директор Харківської фабрики музичних інструментів Сергій Васильович Савінов. Він хотів щось утнути на своїй гармонії, але...

Коли б Савінов хоч трошки та, скажім, про якість дбав,
То на ринок бракгармошки він такі б не випускав.

3. А ось директор Білоцерківської взуттєвої фабрики Яків Мойсейович Баскаков. Перець взув його в черевики на гумовій підошві

Й лиш на праву він ступив — закаблука загубив.
Він на ліву раптом скок — одлетів і передок.

4. Увага, жінки і дівчата! Оце і є директор Чернівецької панчішно-трикотажної фабрики № 3 Овсій Мойсейович Фрумкін. Він красується перед вами у панчохах власного виробу. Свої враження про панчохи і про директора надсилайте в Чернівці.

5. А це ось директор Харківської трикотажної фабрики «Динамо» тов. Кожан. Перець одягнув його в майку-футболку. Зверніть увагу, якою міцною фарбою він фарбує футболки. Такою міцною, що як улипне до спини чи до штанів, то ні одеколоном, ні піском не зітреш. Якісна фарба!

6. Федір Федорович Бардієр стоїть перед вами в трохи незручному вигляді. Він, як бачите, аж очі заплющив. Трикотажна сорочка (як він її не витягав униз!), навіть, вибачайте, пупа не прикрила. Хоч Федір Федорович уже не директор Київської швейної фабрики ім. Рози Люксембург, та Перець одяг все-таки його в цю «льолю». Бо під його безпосереднім керівництвом фабрика випускала цю брак-продукцію.